

Părul ei răsfirat pe pernă este auriu și cârlionțat, pielea îi este albă în lumina fulgerului care tremură dincolo de nucii pecan de la fereastra dormitorului. E o noapte fierbinte și sufocantă, iar norii par niște cozi de cal pictate pe fundalul cerului; în largul Golfului Mexic, tunetul duruie ca un măr rostogolit pe fundul unui butoi de lemn și cei dintâi stropi de ploaie răpăie pe ventilatorul montat în fereastră. Ea doarme pe o parte și cearceaful i se mulează pe conturul coapsei, pe curba șoldului, pe sân. În lumina fulgerului, pistruii de pe umărul ei dezgolit seamănă cu imperfecțiunile cafenii ale unei sculpturi în marmură.

Apoi o rangă scoate din țâțâni ușa de la intrare și doi bărbați năvălesc în casă în ghetele lor butucănoase, cu puștile de vânătoare lăsate în jos. Unul e un haitian înalt, iar celălalt un hispanic cu părul atârânănd în cârlionți un suroși. Se opresc la picioarele patului dublu în care ea doarme singură și nu scot un cuvânt. Ea se trezește cu gura deschisă, cu ochii mari și rătăciți. Chipul îi e încă înfierbântat în urma somnului și nu reușește să facă distincția între vis și cei doi bărbați care o privesc tăcuți. Apoi îi vede cum schimbă o privire și-și ațintesc puștile spre pieptul ei. Ochii i se încețoșează și mă strigă pe nume, un sunet ca o bulă umedă care-i izbucnește din gâtlee. Și-a încleștat mâinile pe cearceaf, își acoperă sânii cu el, de parcă ar putea s-o protejeze de gloanțele pentru cerbi sau de alicele pentru vânat mare.

Ei încep să tragă și camera se umple de fumul și focul din țevile puștilor, de cartușe, umplutură de saltea, țândări din rama patului, abajururi sfâșiate și cioburi ce zboară prin aer. Cei doi ucigași sunt meticuloși. Au scos limitatoarele de capacitate ale puștilor ca să poată băga cinci gloanțe pe țeavă și continuă să tragă și să lepede învelișurile fumegânde ale gloanțelor pe podea până când percutoarele sună în gol. Pe urmă încarcă din nou, cu calmul unora care tocmai s-au ridicat din ascunziș ca să tragă într-un stol de rațe de deasupra.

Cearceaful e sfâșiat, s-a îmbibat cu sângele ei, i-a pătruns în răni. Ucigașii au plecat acum și eu cad în genunchi lângă soția mea, îi sărut ochii care nu mai văd, îi mângâi părul și fața lividă și-i strecor degetele în gura mea. O picătură singuratică din sângele ei se prelinge pe tăblia sfărâmată de la căpătâiul patului și poposește pe pielea mea. Un trăsnet explodează pe un câmp pustiu din spatele casei. Interiorul capului meu e plin cu un miros umed și sulfuros și-mi aud iarăși numele răsunând înăbușit, ca o bulă de aer eliberată de pe fundul nisipos al unui lac.

Când m-am trezit din vis într-un motel din West Baton Rouge, era patru dimineața într-o zi de sâmbătă și ploua torențial. Stând pe marginea patului în lenjeria de corp, m-am frecat la ochi în încercarea de a îndepărta rămășițele visului, după care m-am dus la toaletă, m-am întors și m-am așezat iarăși pe marginea patului, pe întuneric.

Până la prima geană de lumină mai erau două ore, dar știam că nu voi reuși să readorm. Mi-am pus impermeabilul și pălăria și mi-am condus camioneta până la un local nonstop de pe marginea drumului, ce ocupa o întreagă latură a unui popas din șindrilă. Ploaia îmi răpăia pe cabină și vântul sufla puternic dinspre sud-vest, peste mlaștina Atchafalaya, biciuind palmierii și stejarii de pe marginea autostrăzii. West Baton Rouge,

care începe de la fluviul Mississippi, a fost întotdeauna un comitat prăpădit, plin cu popasuri pentru camionagii, case de pariuri și baruri pentru negri și pentru clasa muncitoare. Către est se văd grinzile luminate ale podului Earl K. Long, trâmbele de fum ce se ridică deasupra rafinăriilor petroliere și clădirea legislativului statului Louisiana, care se conturează clar prin ploaie. Baton Rouge este un oraș verde, plin de stejari, parcuri și lacuri, unde miile de lumini ale rafinăriilor și uzinelor chimice sunt privite ca o garanție a stabilității financiare, nu ca un simbol al molimei industriale. Totuși, odată ce treci către vest peste podul de metal și cobori pe vechea șosea crăpată cu patru benzi, ești într-o lume care le aparține locuitorilor bazinului Atchafalaya: cajuni, afro-indieni, muncitori necalificați, instalatori de conducte, oameni din topor a căror porțiune tot mai redusă din geografia Americii este identificată numai printr-o camionetă uzată, un casetofon la care cântă muzică country și un bax de douăsprezece beri.

Ploaia se învâртеjea sub luminile gălbui din parcare localului. Înăuntru era pustiu, cu excepția unei negrese rotofeie pe care o vedeam prin gemulețul de serviciu al bucătăriei și a unei chelnerițe roșcate și drăguțe de vreo douăzeci de ani, într-o uniformă roz, cu părul prins într-un coc la spate, dându-i la iveală ceafa pistruiată. Era vizibil obosită, însă a fost politicoasă și mi-a zâmbit când mi-a luat comanda și m-am simțit vinovat și aproape rușinat de vulnerabilitatea mea, de afecțiunea subită pe care mi-o stârnea zâmbetul unei tinere. Pentru că atunci când ai patruzeci și nouă de ani și ești neînșurat sau văduv sau pur și simplu ai ales să trăiești singur, ești lesne măgulit de aparenta atenție pe care ți-o acordă o fată și uiți că adesea este vorba doar de respectul datorat vârstei.

Am comandat o friptură în crustă cu sos alb și o cană de cafea și am ascultat „Just a Dream” în interpretarea lui Jimmy Clanton, care răsuna din tonomatul de alături. Prin ușa deschisă către ringul de dans pustiu am văzut o mână de inși la barul din fundul încăperii. L-am urmărit pe un bărbat de-o vârstă cu mine, cu părul blond și ondulat, cum își dă pe gât whiskyul până mai rămân doar cuburile de gheață, cum îi face semn barmanului să-i umple din nou paharul și cum se ridică de pe scaun și traversează ringul de dans până în restaurant.

Purta pantaloni cenușii, cămașă verde cu flori albastre, mocasini lustruiți, șosete albe și un ceas de aur, iar din buzunarul cămășii se șteau tortițele aurite ale unor pixuri. Își purta cămașa pe dinafara pantalonilor ca să-și mascheze pântecul proeminent și colăceii șoldurilor.

— Hei, drăguță, fă-mi un cheeseburger și adu-mi-l la bar, da? a zis el.

După care ochii i s-au obișnuit cu lumina și m-a privit mai atent.

— Doamne Dumnezeule! Dave Robicheaux! Măi, afurisitule! a exclamat el.

O voce și un chip din trecut, nu doar al meu, ci al unei ere întregi. Dixie Lee Pugh, colegul meu de cameră din primul an la Southwestern Louisiana Institute, în 1956: un alb sărăntoc dintr-o așezare de pe râu situată la nord de Baton Rouge, cu un accent mai degrabă de Mississippi decât de Louisiana, care picase la examene după primul semestru, apoi se dusese în Memphis și scosese două discuri la studioul unde își începuseră carierele Carl Perkins, Johnny Cash și Elvis. Cel de-al doilea disc îl propulsase la televiziunea newyorkeză și îl urmăriserăm toți cu venerație cum cânta la chitară sau ciocănea clapele pianului în timp ce un public de mii de persoane dansa înnebunit pe culoarele dintre scaune.

Era unul dintre greii erei timpurii a rock-and-rollului. Dar avea ceva în plus, ceva ce majoritatea celorlalți nu aveau. Era autentic, un cântăreț alb de blues sută la sută. Învățase să cânte în cadrul bisericii baptiste, însă cineva din orașelul ăla al bumbacului și nucilor pecan trebuie să-l fi învățat și suferința, fiindcă era prezentă în tot ce interpreta și nici nu era ceva fabricat pe moment.

Pe urmă am citit sau am auzit alte povești despre el: patru-cinci căsnicii eșuate, moartea unuia dintre copiii săi într-un incendiu, urmate de un accident cu fugă de la locul faptei și conducere sub influența alcoolului în statul Texas, care-l trimiseseră în închisoarea din Huntsville.

— Dave, nu-mi vine să cred, a zis el, zâmbind cu gura până la urechi. Te-am văzut acum zece-doispe ani în New Orleans. Erai polițai.

Îmi aminteam. Se întâmplase într-un bar sărăcăcios de pe lângă Canal, genul de local unde cântau celebrități apuse și unde clientela făcea gălăgie în timpul spectacolului și-i insulta pe artiști.

S-a așezat lângă mine și mi-a strâns mâna, aproape ca și cum și-ar fi adus aminte să facă asta în ultima clipă.

— Trebuie să bem ceva și să depănăm prostii, a spus el și i-a cerut chelneritei să-mi aducă o bere sau un whisky & soda.

— Nu, Dixie, mersi!

— Vrei să zici că-i prea târziu sau prea devreme, sau vrei să zici că te-ai lăsat de trăscău?

— Acum merg la întruniri. Știi ce zic?

— Da, fir-ar să fie! Asta cere curaj, nenică. Te-admir.

Ochii lui verzi sticleau de la alcool. M-a privit drept în față preț de un moment, după care a clipit și a căpătat un aer stânjenit.

— Am citit în ziare despre nevastă-ta. Condoleanțe!

- Mulțumesc.
- I-au prins p-ăia de-au făcut-o, nu?
- Mai mult sau mai puțin.
- Aha, a zis el și m-a studiat câteva clipe.

Vedeam că începe să se simtă prost, că-și dă seama că o întâlnire întâmplătoare cu un vechi prieten nu-i o garanție că poți retrăi momentele plăcute din trecut. A zâmbit iarăși.

- Tot polițai ești? m-a întrebat.

— Am o firmă care închiriază bărci și vinde momeli la sud de New Iberia. Am venit aici aseară ca să iau niște echipamente frigorifice și m-a prins furtuna.

A încuviințat din cap. Am amuțit amândoi.

- Cânti în locul ăsta, Dixie? am întrebat.

O greșeală.

— Nu, nu mă mai ocup cu asta. N-am mai cântat după necazul ăla din Texas.

Și-a dres glasul și a scos o țigară din pachetul aflat în buzunarul cămășii.

- Auzi, drăguță, vrei să-mi aduci băutura de la bar?

Chelnerița a zâmbit, a lăsat cârpa cu care ștergea tezgheaua și a intrat în clubul de noapte învecinat.

- Știi de povestea din Texas? m-a întrebat.

- Da, cred că da.

— Am condus beat, așa-i, și am fugit de la locul accidentului. Însă tipul celălalt trecuse pe roșu. N-aveam cum să-l evit. Numai că băiețelul lui a murit în accident. E greu să trăiești c-o mizerie ca asta. Am ieșit după optșpe luni, pe bună purtare. Doar că mulți pur și simplu nu vor să uite.

Trasa linii pe șervețel cu unghia degetului mare.

Nu știam ce să-i zic. Îmi părea rău de el. Nu părea schimbat față de puștiul pe care-l cunoscusem, numai că acum probabil trăia la patruzeci și cinci de grade alcoolice mai tot timpul. Mi-am amintit o frază dintr-un articol

despre Dixie Lee din revista *Newsweek*, care părea să-l definească mai bine decât orice altceva mai citisem despre el. Reporterul îl întrebase dacă vreunul dintre membrii trupei sale știa să citească notele muzicale. El răspunsese: „Da, unii știu, dar asta nu-i încurcă deloc la cântat.”

Așa că l-am întrebat cu ce se ocupa în prezent, fiindcă trebuia să zic ceva.

— Sunt consultant de leasing în industria petrolului, a răspuns. Cum spunea Hank Snow: „Din bătrâna Montana și până jos în Alabama”, mă ocup de toată zona. Oriunde există petrol și cărbune. Nici bănuții nu-s răi, *podna*¹.

Chelnerița i-a pus dinainte paharul cu whisky și apă. El a luat o înghițitură și i-a făcut cu ochiul pe deasupra paharului.

— Mă bucur că-ți merge bine, Dixie, i-am zis.

— Da, i-o viață bună. Un Caddy decapotabil, altă adresă în fiecare săptămână. Bate varza furajeră și crupele. La naiba, oricum, totu-i rock-and-roll, frate!

Mi-a tras un pumn în braț.

Am încuviințat binevoitor din cap și am privit prin ferestruica de serviciu spre negresa care pune pe o farfurie chiftele de cartofi și friptură. Eram pe punctul să-i spun chelneriței că intenționasem să iau mâncarea la pachet.

— Ei bine, mă așteaptă niște oameni, a zis Dixie. Unele dintre dulcețile astea tinere încă-mi cad în brațe, dacă pricepi unde bat. Ia-o ușor, prietene! Arăți bine.

Ne-am strâns mâinile, mi-am mâncat friptura, am cumpărat o a doua cafea pentru drum și am ieșit în ploaie.

Vântul mi-a asediat camioneta tot timpul cât am traversat bazinul Atchafalaya. Când a răsărit soarele, lumina

¹ Prietene, tovarășe, în dialectul cajun.

era cenușie și udă, iar peste chiparoșii morți din mlaștină zburau rațe și bătlani. Apa din golfuri avea culoarea plumbului și vălurea sub vânt. O flacără de gaz ardea deasupra unei instalații de foraj dintr-un pâlc de sălcii inundate. Îmi începeam fiecare dimineată cu o rugăciune, mulțumindu-i Puterii Superioare¹ că reușisem să nu beau cu o zi în urmă și cerându-i ajutorul ca s-o țin și azi tot așa. În dimineata asta, l-am inclus și pe Dixie Lee în rugăciunile mele.

Am revenit în New Iberia prin St. Martinville. Soarele se afla acum deasupra stejarilor de pe canalul Teche, totuși ceața încă atârna ca un nor de fum printre trestii și printre trunchiurile umede ale copacilor în umbrele adânci de la prima oră a dimineții. Ne aflam abia în luna martie, dar în sudul Louisianei primăvara dădea deja buzna, ca întotdeauna după ploile lungi și cenușii din februarie. În New Iberia, de-a lungul lui East Main, curțile erau pline cu azalee, trandafiri și hibiscuși galbeni și roșii, iar pergolele și chioșcurile erau acoperite cu luleaua-turcului și glicină mov. Am trecut huruind peste podul mobil și am urmat drumul de pământ paralel cu canalul din sudul orașului, unde aveam un doc de pescuit și locuiam cu o copilă de șase ani refugiată din El Salvador, pe nume Alafair, în casa veche construită de tata din lemn de chiparos și stejar pe timpul Marii Depresiuni Economice.

Lemnul nu fusese vopsit niciodată, era închis la culoare și tare ca fierul, iar grinzile fuseseră îmbinate între ele prin cepuri. Nucii pecan din curtea din față aveau un frunziș des din care încă picurau stropi de ploaie ce zăngăneau pe acoperișul de tinichea al

¹ Pasul al doilea din strategia în doisprezece pași a Alcoolicilor Anonimi: acela de a se lăsa în grija unei Puteri Superioare așa cum o concepe fiecare.

verandei. Curtea era mereu umbrită și acoperită cu straturi de frunze înnegrite. Mulatra bătrână care avea grijă de Alafair se afla în curtea laterală și îndepărta prelatele din vinilin de pe cuștile iepurilor mei. Avea tenul de culoarea unui bănuț de aramă și ochi turcoaz, ca mulți negri din sudul Louisianei care sunt în parte francezi. Trupul părea să-i fi fost asamblat din vreascuri și pielea îi era plină de linii șerpuite. Priza tutun, fuma mereu țigări rulate manual și făcea militărie cu mine în propria-mi casă, însă putea trudi mai susținut decât oricine cunoscut mie și demonstrase o loialitate feroce față de familia mea încă de când eram copil.

Docul pentru ambarcațiuni era în plin soare și l-am văzut pe Batist, celălalt negru care lucra pentru mine, urcând un răcitor pentru gheață într-o barcă cu motor în care stăteau doi albi. Era chel și fără cămașă și greutatea răcitorului îi scotea în relief mușchii de pe umeri și de pe spinarea lată. Rupea vreascurile pentru grătar cu mâinile goale și odată îl văzusem cum a apucat de coadă un aligator lung de un metru optzeci, l-a scos din apă și l-a aruncat pe o limbă de nisip.

M-am apropiat de verandă ocolind băltoacele din curte.

— Ce-o să faci cu ratonu' ăsta? m-a întrebat Clarise, mulatra.

Îl legase pe Trepied, ratonul meu olog de un picior, cu lanțul lui, care era prins de o sârmă de rufe ce-i permitea să alerge prin curtea laterală. L-a ridicat în aer ținându-l de lanț. Trupul lui s-a zbătut și s-a încârligat de parcă era sugrumat.

— Clarise, nu mai face-așa!

— Întreabă-l ce-a făcut 'mnealui! Du-te de vezi coșu' cu rufe spălate! Du-te să-ți vezi cămășile! Ieri ierea albastre. Acu ie cafenii. Du-te de le miroase! a zis ea.

— O să-l iau cu mine jos, la doc.

— Zi-i lu' Batist să nu-l mai aducă-ndărăt, nu. Dacă mai intră la mine-n casă, o să-l vezi la tigaie cu cartofi.

L-a lăsat pe Trepied, pe jumătate sugrumat, să cadă pe sol.

I-am desprins lanțul de pe sârma de rufe și l-am luat la magazinul de momeli plus tavernă de pe doc. Mereu am fost uluit de iluzia supremației albe din societatea sudistă, dat fiind că, în marea lor majoritate, gospodăriile noastre erau dominate și conduse de persoane de culoare.

Eu și Batist am scos apa care se adunase în bărcile de închiriat după furtuna de noaptea trecută, am realimentat automatele cu țigări și dulciuri, am scos mortăciunile din acvariile cu momeală vie, am scurs apa din lăzile cu gheață, am pus gheață proaspătă peste cutiile cu suc și bere și am pornit focul sub grătar ca să pregătim prânzul pentru pescarii de la amiază. După aceea am deschis umbrelele de plajă înfipte în găurile din centrul bobinelor uriașe de lemn pe care le foloseam pe post de mese și eu am revenit acasă.

Dimineața se dovedise a fi frumoasă. Cerul era albastru, verdele ierbii de pe câmp era mai intens din pricina ploii, vântul sufla răcoros prin verandă, curtea din spate era încă adâncită în umbra arborelui de mătase și jardinierile mele din lemn de sequoia erau brăzdate cu câre de apă și pline de petunii și foc-de-preerie. Alafair, în pantaloni de pijama, stătea la masa din bucătărie și colora cartea cu Mickey Mouse pe care i-o cumpărasem cu o zi în urmă. Părul ei negru era tuns cu breton. Avea ochi mari și căprui, fața rotundă ca o plăcintă și pielea începuse deja să i se întunece, bronzată. Dacă avea vreun defect, acesta era strungăreata lată care-i făcea zâmbetul să pară și mai larg decât era. Îmi venea greu să cred că în urmă cu mai puțin de un an o salvasem dintr-un avion prăbușit în apa Golfului lângă Southwest Pass, o copilă

pe punctul de-a se îneca, ale cărei oase păruseră pline cu aer, ca ale unei păsări, a cărei gură căscată o făcuse să semene cu un peștișor în timp ce gâfăia în poala soției mele.

I-am mângâiat părul negru și fin.

— Ce faci, micuț? am întrebat-o.

— Unde te-ai dus, Dave?

— M-a prins furtuna și a trebuit să rămân în Baton Rouge.

— Aha.

S-a întors la coloratul ei. Pe urmă s-a oprit și mi-a oferit un zâmbet larg și vesel.

— Trepied a făcut caca în coșul lui Clarise.

— Am auzit. Nu mai spune „caca”. Se spune: „A fost la baie.”

— Nu „caca”?

— Exact. „A fost la baie.”

A repetat după mine, în timp ce încuviințam amândoi din capete.

Era în clasa întâi la școala catolică din New Iberia, totuși părea să învețe mai multă engleză de la Clarise, Batist și de la soția lui decât de la mine și de la călugărițe. (Câteva replici pe care le puteai auzi de la cei trei, în orice zi: „Cătu-i ceasul?” „Cum se face că arzi frunzile-ălea sub fereastra mea, tu?” „Pe când îți conduceam io camioneta, cineva a trecut un cui pe sub roată și am avut o pană mare.”)

Am îmbrățișat-o pe Alafair, am sărutat-o pe creștet și m-am dus în dormitor să mă dezbrac și să fac duș. Pe fereastră intra o adiere cu miros de pământ reavăn și verdeată, împletit cu parfumul discret al florilor de barba-împăratului care încă rămăseseră deschise la umbră. Ar fi trebuit să vibrez de energia dimineții de primăvară, însă mă simțeam epuizat și fără chef, ca un cauciuc care pierdea tot mai mult aer, și nu erau de vină numai

coșmarurile urmate de insomnie din noaptea precedentă. Asemenea stări mă năpădeau în momentele cele mai ciudate, ca și cum sângele inimii mi-ar fi fost întinat, iar mintea mi se umplea deodată de imagini și răsună de sunete pe care nu eram pregătit să le gestionez.

Se putea petrece oriunde. Dar acum se întâmpla la mine-n dormitor. Înlocuisem câteva scânduri din perete, umplusem găurile lăsate de gloanțe cu chit pentru lemn și le netezisem cu glaspapir. Tăblia de la căpătâiul patului, găurită și sfărâmată, pătată de sângele soției mele ca și cum cineva ar fi împroșcat-o cu vopsea cafenie, zăcea într-un colț al vechiului hambar dărăpănat de la marginea curții. Totuși, când am închis ochii, am văzut dărele focurilor de armă prin beznă, am auzit bubuiturile la fel de zgomotoase ca tunetele de afară și țipetele ei în timp ce se ghemuia îngrozită sub cearceaf, încercând să se protejeze cu mâinile goale, iar eu alergam disperat prin ploaie către casă și propriile-mi urlete erau acoperite de tunetul ce se rostogolea peste ținut.

Ca întotdeauna, când reveriile astea sumbre se petreceau în stare de trezie, nu reușeam să mă lepăd de ele. Prin urmare, mi-am pus șortul și tenișii și m-am dus să trag de fiare în curtea din spate. Am ridicat greutate în stilul smuls, am făcut flexii pentru bicepsi și ridicări de la umăr cu o bară de patruzeci de kilograme, în seturi de câte zece; am repetat fiecare set de șase ori. După care am alergat șase kilometri pe drumul de pământ de lângă canal, în lumina ce se învoldura ca fumul prin bolta de stejari și chiparoși. Plăticile încă se hrăneau cu insecte între trestii și pe lângă frunzele de nufăr și uneori, în spațiul umbrat dintre doi chiparoși, vedeam spinarea vreunui biban alunecând chiar pe sub suprafață.

Când am ajuns la podul mobil, m-am întors, i-am făcut cu mâna podarului și am accelerat până acasă. Respiram bine, sângele îmi cânta prin vene și-mi simțeam

abdomenul plat și tare, totuși m-am întrebat cât timp puteam să țin la distanță moartea și amintirile.

Mereu parior la curse, încercam să intuiesc și să controlez viitorul având la dispoziție numai cotele de dimineată.

Trei zile mai târziu, mă ajutam de o coadă de mătură ca să scutur apa adunată pe copertina din pânză impermeabilă de deasupra docului, când a sunat telefonul din magazinul de momeli. Era Dixie Lee Pugh.

- Te scot la prânz, a zis el.
- Mersi, dar am de lucru.
- Vreau să discutăm ceva.
- Dă-i bătaie!
- Vreau să vorbim între patru ochi.
- Unde ești?
- În Lafayette.
- Hai încoace. Ieși de pe East Main și ia-o pe drumul care urmează canalul la sud de oraș. O să dai direct de casa mea.
- Vin într-o oră!
- Pari cam pleoștit, poana!
- Da, probabil că trebuie să mă-nsor din nou sau năiba știe ce. Să le las să se bălăngăne-n voie!

În fiecare dimineată, eu și Batist frigeam pui și cârnați pe grătarul pe care-l improvizasem tăind un butoi metalic cu lampa de sudură și montându-i balamale și niște piciorușe de metal. Vindeam farfurii de carton cu carne la grătar și *dirty rice*¹ cu trei cincizeci porția și de obicei strângeam vreo treizeci de dolari de la pescarii care fie se întorceau din larg, fie se pregăteau să iasă la pescuit. Apoi, după ce strângeam de pe mesele improvizate din bobine, eu și Batist ne puneam și nouă câte o porție,

¹ Rețetă tradițională creolă din Louisiana (n.r.).

deschideam câte o sticlă de Dr. Pepper și mâncam sub una dintre umbrelele de la marginea apei.

Era o după-amiază caldă și luminoasă și vântul unduia mușchiul crescut pe chiparoșii uscați din mlaștină. Cerul era albastru și perfect, ca interiorul unei cești de ceai.

— Omu' cela conduce de parcă n-ar ști că drumurile are gropi, a zis Batist.

Cămașa de blugi decolorată de soare îi era descheiată. La gât purta o monedă de zece cenți atârnată pe o sfoară ca să țină la distanță gris-gris-ul, un deochi, și pieptul lui negru părea făcut din oțel.

Cadillacul roz decapotabil, cu capota pliată la spate, era stropit de noroi și avea barele de protecție îndoit. Sub ochii mei, botul i s-a scufundat într-un hârtop și a împrăștiat apă gălbuie pe tot parbrizul.

— Dixie n-a fost niciodată prea cumpătat, am spus eu.

— Doar nu-i închiriezi barca noastră?

— Vine numai ca să stăm de vorbă. A fost mare vedetă de country și rock-and-roll.

Deloc impresionat, Batist a continuat să mestece și mi-a aruncat o privire inexpressivă.

— Vorbesc serios. A fost mare mahăr prin Nashville, am zis eu.

El a mijit ochii, ca de fiecare dată când auzea cuvinte pe care nu le recunoștea.

— În Tennessee. Acolo scot o mulțime de albume country.

N-a ajutat.

— O să mai aduc câte un Dr. Pepper. I-ai dat de mâncare lui Trepied?

— Crezi că ratonu' cela nu știe unde-i mâncarea?

N-am înțeles.

— Nu și-a pierdut mirosul, zău că nu.

— Ce vrei să spui, Batist?

— Că Ț-a halit toate plăcintele la tigaie. Mergi de-ți cată plăcintele la tigaie!

Dixie Lee a oprit motorul, a trântit portiera în urma lui, a traversat greoi docul și a intrat în magazinul de momeli, fluturând din mână către noi ca semn că ne văzuse. Fața îi era palidă, cu pielea întinsă pe os și perlată cu transpirație ca niște picături de apă pe un dovleac. Cămașa de culoarea cărbunelui, imprimată cu trandafiri, era umedă de-a lungul nasturilor și la subraț.

L-am urmat în magazin. A lăsat o bancnotă de cinci dolari pe tejghea, a desfăcut o sticlă de Jax cu gâtul lung de marginea unei lăzi de bere și i-a turnat conținutul pe gât. A înghițit până când aproape a golit-o, după care a tras aer în piept și a clipit de câteva ori.

— Băiete, da' ce mă doare capu'! parcă mi-ar fi dat cineva o gaură cu burghiul de la o tâmplă la alta.

A ridicat din nou sticla, cu o mână în șold, și a terminat-o.

— Un început ușurel, dar n-o să țină șerpui în coșul lor prea mult timp, așa-i? a adăugat.

— Așa-i.

— Discutăm aici despre nevoia de lichide mai serioase. Ai vreun JD sau vreun Beam pitite pe-aici?

— Mă tem că nu, Dixie.

I-am înregistrat băutura în casa de marcat și am pus restul pe tejghea.

— Atunci drăguțele astea vor trebui să fie de ajuns.

A deschis încă o sticlă de Jax, a tras un gât zdravăn din ea și a expirat zgomotos.

— Un predicator m-a întrebat cândva: „Fiule, poți să iei două guri și pe urmă s-o lași baltă?” I-am răspuns: „Nu pot să vă dau răspunsul la asta, stimată domn, că n-am încercat niciodată!” Asta ar trebui să fie nostim, numai că-i penibil de-a dreptul, așa-i?

— Care-i problema, partenere?

El a cercetat din priviri magazinul gol.

— Ce-ar fi să mă duci la o plimbare cu barca? a întrebat.

— Sunt cam prins acum.

— O să plătesc pentru timpul tău. E important, fiule!

Ochii lui verzi au privit drept într-ai mei. Am pornit către ușa magazinului.

— Mă întorc în juma de oră! i-am strigat lui Batist, care încă prânzea sub umbrelă.

— Îți sunt recunoscător, Dave. Ești un om cumsecade.

Dixie Lee a desfăcut o pungă de hârtie și a pus înăuntru patru sticle de Jax.

L-am dus cu o barcă cu motor exterior prin canal, dincolo de intersecția unde vechiul magazin universal cu vopseaua cojită și cu verandă spațioasă stătea la umbra unui stejar uriaș. Niște bătrâni și câțiva negri dintr-o echipă de drumari beau suc pe verandă.

Siajul motorului trimitea valuri printre trestii și printre frunzele de nufăr și lovea rădăcinile chiparoșilor de pe mal. Dixie Lee s-a rezemat de prora și soarele a umplut sticla din mână lui cu o lumină chihlimbarie, iar ochii lui mișiți priveau visători razele ce se răsfrângeau din apa cafenie. Am oprit motorul și am rămas plutind legănați de propriul nostru siaj sub coroanele unor sălcii. În tăcerea subită, am auzit un cântec vechi de Hank Williams la radioul unei mașini din parcare a magazinului universal.

— Dumnezeu din Cer, aia se aude înăuntru! căpătânii mele sau afară? a întrebat el.

— Vine din intersecție, i-am zis cu un zâmbet.

Am scos briceagul Puma și am jupuit scoarța de pe o creangă udă de salcie.

— Fiule, da' cum mă duce înapoi! Când am început eu, se spunea că dacă nu cânti ca Hank sau Lefty¹ nu faci nici cât o ceapă degerată. Și chiar așa era. Hei, știi care-a fost cel mai măreț moment din cariera mea? Nu alea două discuri de aur și nici căsătoria cu actrița aia cu apă de irigator în loc de creier. A fost când am înregistrat un album live cu Fat Man² în New Orleans. Am fost singurul artist alb cu care a lucrat el vreodată. Nerică, ce frumos era! Arăta ca un purceluș grăsun de lapte așezat la pian, cu o cămașă argintie și o haină cu ștrasuri și cu inele pe toate degetele. Zâmbea și se legăna și dădea în clape cu degetele alea ca niște cârnăciori, cu transpirația zburându-i de pe față și tot publicu-și ieșise din minți. Albele încercau să urce pe scenă și oamenii dansau boogie deocheat în fața polițailor. Ce vreau să zic e că era show-ul lui, era stăpânul lor, nerică, dar de câte ori termina o melodie, arăta spre mine și reflectorul se întorcea către chitara mea și obțineam și eu jumătate din chiuiturile alea. Tipu-ăla avea o inimă generoasă, nerică.

Dixie Lee a clătinat din cap și a deschis altă sticlă de Jax cu briceagul. Eu m-am uitat la ceas.

— Da, scuze, a zis el. Am problema asta, mă ia valul zilei de ieri. Uite, îmi stă pe creier o chestie nasoală. De fapt, e o nebunie. Nici nu știu cum să explic. Poate nu-i nimic. Să dea dracii dacă știu.

— Ce-ar fi să-mi povestești pur și simplu?

— Star Drilling ne-a trimis pe mine și alți doi consultanți de leasing în Montana. Pe panta estică a Stâncoșilor, ceea ce acolo sus se cheamă Peretele Estic. Sunt domuri mari

¹ Hank Williams și Lefty Frizzell, figuri proeminente ale muzicii country.

² Dave „Fat Man” Williams (1920-1982) cântăreț, compozitor și pianist de jazz, blues și rhythm & blues.

de gaz¹, fiule. Teritoriu virgin. Vorbim de sute de milioane de dolari. Numai că-i o problemă cu niște zone împădurite și cu Rezervația Indienilor Blackfoot. Dar asta nu-i treaba mea. Eu sunt numai un consultant, da? N-am de-a face cu Serviciul Forestier sau cu indienii sau cu nebunii care bat piroane-n copaci...

— Ce fac?

— O gașcă de sectanți sau cam așa ceva care vor să nu taie nimeni copacii, așa că bat cuie și piroane de cale ferată adânc în trunchi. Și dup-aia când vine un tăietor de lemne cu o drujbă, aproape că rămâne fără față. Dar eu n-am pică pe oamenii ăștia. Fiecare are dreptul la scena lui, așa-i? Star Drilling n-are decât să se preocupe de PR și de politică, iar Dixie Lee o s-o scoată la capăt încă o zi cu nițel JD și prin bunăvoința Domnului.

Numai că ne-am întors la Oil Center în Lafayette pentru șase săptămâni de întruniri și contracte, și am stat la un motel cu ceilalți doi consultanți. Compania plătea toate facturile, barul era deschis nonstop și în fiecare dimineață un negru ne servea Bloody Mary și creveți frapați pe marginea piscinei. Ar fi trebuit să fie o vacanță drăguță înainte să mă-ntorc la făcut și desfăcut printre indieni și țicniți.

Numai că acum două seri unul dintre ceilalți consultanți a dat o petrecere la el în cameră. De fapt, a fost mai mult ca un circ. Panarame care și-au rupt sutienele de pe ele, oameni care scuipau gin tonic unii pe alții. Dup-aia m-a apucat romantismul și am intrat în dormitor cu o blondă zdravănă, care arăta de ziceai că poate s-azvârle porcu' peste gard.

Obrajii i s-au îmbujorat ușor și s-a uitat în altă parte. A mai luat o gură de Jax, tot fără să mă privească.

¹ Formațiuni geologice boltite, în care se găsesc depozite de gaz metan.

— Doar că în noaptea aia eram mangă și-n mod clar incapabil de genul de prostioare pe care voia ea să le facem. Probabil că mi-am pierdut cunoștința și am căzut între pat și perete, pentru că acolo m-am trezit pe la cinci dimineata. Șerpii începeau să se agite în coșu' lor, apoi i-am auzit pe ceilalți doi tipi vorbind în camera vecină.

Unul – nu-i dau numele – zicea: „Nu-ți face griji! Am făcut ce trebuia făcut.” Apoi celălalt a spus: „Da, dar ar fi trebuit s-avem mai multă răbdare. Trebuia să punem pietre peste ei sau ceva. Animalele mereu dezgroapă chestii prin pădure și nu știi când trece un vânător pe-acolo.”

Primu' a zis: „N-o să-i găsească nimeni. Nimăruui nu-i pasă de ei. Erau niște derbedei. E sau nu așa?”

Și al doilea tip a zis: „Cred că ai dreptate.”

Și primul tip a zis: „E ca la război. După ce se termină, învingătorul face regulile.”

Am rămas în cameră fără să fac vreun zgomot până i-am auzit chemând room-service-ul pentru micul-dejun și două sticle de Champale și pe urmă am intrat în living numai în chiloți, c-o moacă de ziceai că atunci mă făcuse mama. Am crezut c-o să se scape amândoi în nădragi.

— Crezi c-au omorât pe cineva?

Dixie și-a dus degetele la frunte cu un gest nervos.

— Nerică, nu știu. Ție cum îți sună?

— Nu-mi sună bine.

— Ce crezi c-ar trebui să fac?

Mi-am frecat palma de gerunchii pantalonilor kaki de lucru, apoi am bătut darabana pe carcasa metalică a motorului. Bănuți de lumină se strecurau printre sălcii și cădeau pe fața îmbujorată a lui Dixie.

— Pot să-ți fac cunoștință cu șeriful din Iberia sau cu un agent bunicel de la Combaterea Traficului de Droguri din Lafayette, am zis eu.

— Te ții de glume, fiule? Am nevoie de un agent de la Narcotice la fel cum un coteț de găini are nevoie de un câine care mănâncă ouă.

— Păi, mai rămâne varianta cu șeriful.

A sorbit spuma din sticla de Jax și m-a privit cu un ochi mijit din pricina luminii.

— Am impresia că tu crezi că mă joc cu bețigașu' din dotare, a zis.

Am ridicat din sprâncene și n-am spus nimic.

— Haide, Dave! Am nevoie de ajutor. Nu fac față bine grijilor. Îmi rod măruntaiele.

— Unde crezi că s-a întâmplat?

— Bănuiesc că în Montana. Acolo am fost în ultimele trei luni.

— Putem vorbi cu FBI-ul, deși nu cred că pista asta ne va duce undeva. Dixie, pur și simplu nu ai suficiente informații. Și mai e un obstacol pe drumul ăsta.

Am făcut o pauză și el m-a privit ca un copil pe punctul să fie muștrat.

— Când am fost prieten cu sticla, îmi venea greu să-i conving pe oameni că văzusem sau auzisem unele lucruri. Nu-i cinstit, însă asta-i situația.

Dixie a privit apa și și-a apăsât vârfurile degetelor peste ochi.

— Sfatul meu este să te distanțezi de tipii ăia.

— Lucrez cu ei.

— Mai sunt și alte companii.

— Fii serios! Am fost la Huntsville. Oficiul de eliberare condiționată din Texas nu-ți dă cele mai tari scrisori de recomandare.

— Atunci nu știu ce să-ți zic.

— E o pacoste de zile mari, nu?

Am început să ridic frânghia ancorei.

— Ai de gând să-mi întorci spatele? m-a întrebat.

— Mi-aș dori să te pot ajuta, însă nu cred că pot. Asta-i situația.

— Înainte să pomești motorul ăla, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Tatăl tău a fost omorât pe o platformă de foraj din Golf, așa-i?

— Da.

— Era una de-ale companiei Star, așa-i?

— Da.

— Nu avea opritor de erupție la sursă. Când a explodat, a omorât vreo douăzeci de oameni.

— Ai memorie bună, Dixie.

Am răsucit supapa de admisie ca să deschid alimentarea cu benzină și am tras de sfoara demarorului. N-a pornit.

— Pentru tine chiar nu contează că vorbesc despre compania Star Drilling? m-a întrebat.

Am continuat să trag de sfoară în timp ce uleiul și motorina se revărsau din motor în apă. Pe urmă am pus un genunchi pe banchetă, am ținut bine carcasa motorului cu palma și am tras mânerul demarorului până dincolo de ureche. Motorul a mugit, elicea a dislocat de pe fundul apei un nor de mâl gălbui și lujeri uscați de zambile de apă, iar eu am readus barca la lumina soarelui, unde apa clipecea sub prova și vântul mirosea a iasomie și glicine. Pe drumul de întoarcere, Dixie a stat la prova cu antebrațele atârdate între genunchi, cu chipul indiferent și pustiu, cu cămașa cu trandafiri umflându-se ușor în bătaia brizei calde.

Mai târziu în după-amiaza aceea, vântul și-a schimbat direcția dinspre sud, aducând mirosul mlaștinii și un vag iz sărat. Apoi un banc de nori de furtună a plutit pe cer dinspre Golf, rostogolindu-se peste soare ca fumul ieșit din gura unui tun, iar lumina s-a adunat în coroanele stejarilor, chiparoșilor și sălciilor și a căpătat

o nuanță verde stranie, ca și cum ai fi privit lumea prin apă. Ploua torențial și stropii dansau pe suprafața canalului și pe frunzele de nufăr de lângă mal, răpăiau pe verandă și pe cotețele de iepuri și acopereau câmpurile proaspăt arate cu o patină neagră.

După care s-a oprit brusc, cerul s-a limpezit, iar orizontul la apus a fost brăzdat de dăre înflăcărate. De obicei, într-o seară de primăvară ca aceasta, când briza era răcoroasă și mai cădeau stropi răzleți, eu și Batist ne duceam la Evangeline Downs în Lafayette. Însă afacerea cu petrol din Louisiana stagnau, statul avea cea mai mare rată a șomajului din toată țara și cel mai prost rating de creditare, iar hipodromul se închisese.

Am fiert raci pentru cină, iar Alafair și cu mine le-am scos carapacele și i-am mâncat în spatele casei, la masa de picnic din sequoia de sub arborele de mătase. În noaptea aceea, am visat o bulă de foc ce ardea sub suprafața verde a Golfului. Apa clocotea și suiera, în aer se înălțau gheizere de aburi și fum murdar, iar o pată de petrol imensă, albastru-verzuie se întindea până la orizontul vestic. Undeva în adânc, printre traverse încâlcite, țevi, cabluri și epava inundată a casei-plutitoare se aflau cadavrele tatei și ale celorlalți nouăsprezece oameni care se scufundaseră odată cu platforma după ce foreza dăduse peste o porțiune de nisip petrolifer și gaura puțului explodase.

Cei din PR-ul companiei zisaseră că nu existase un opritor de erupție la sursă pentru că ei nu întâlniseră niciodată o porțiune de nisip petrolifer la asemenea adâncime, în zona aceea din Golf. M-am întrebat la ce s-o fi gândit tata în ultimele clipe ale vieții lui. Nu-l văzusem niciodată înfricoșat. Indiferent cât de tare suferea din pricina împrejurărilor sau a infidelității mamei și, în cele din urmă, ca urmare a încăierărilor de prin baruri sau a timpului petrecut în arestul local, mereu reușea să

ne zâmbească și să ne facă cu ochiul mie și fratelui meu, prefăcându-se foarte convingător că necazurile nici nu meritau pomenite.

Dar ce o fi simțit în acele ultime clipe acolo sus, pe podul de manevră, în întuneric, când platforma a început să tremure și să scrâșnească și i-a văzut pe muncitorii de dedesubt scăpând din mâini cleștii și lanțurile și fugind dinaintea erupției de nisip, apă sărată, gaz, petrol și țevi de foraj care în câteva secunde aveau să explodeze într-o flacără portocalie și galbenă ce topea grinzile de oțel ca pe acadele? S-o fi gândit la mine și la fratele meu, Jimmie?

Fac pariu că da. Chiar și când și-a prins centura de siguranță de cablul de susținere și a sărit în beznă, chiar și când platforma a cedat cu el pe casa-plutitoare, pun pariu că gândurile lui se îndreptau către noi.

Nu i-au găsit cadavrul, însă chiar și acum, după aproape douăzeci și doi de ani, mă vizita în somn și uneori mi se părea că-mi vorbește în clipele de trezie. În vise îl vedeam ieșind din ocean, cu valurile verzui și înspumate alunecând în jurul genunchilor salopetei, cu trupul puternic înfășurat în alge ruginii. Pielea înăsprită de vânt îi era întunecată ca a unui mulatru, dinții erau albi și părul creț era negru ca al unui indian. Casca îi stătea pieziș și, când și-a frecat un chibrit ud de unghie și a aprins chiștocul de trabuc din colțul gurii și m-a privit cu ochi mijiți, o rază de lumină a dimineții i-a atins casca, fulgerând ca un heliograf. Simțeam cum apa sărată îmi acoperea picioarele în timp ce mă apropiam de el.

Dar astea sunt vise. Tata a murit. La fel și soția mea. Zorii falși, cu iluziile și moliciunile lor drapate în ceață, pot fi la fel de trecători și de inadecvați ca darurile lui Morfeu.

